

Apának hiányzol

Amikor néhány hónapja megpillantottam a lányomat egy olyan filmben, azt hiszem, fölordítottam, és nyomban kikapcsoltam a készüléket. Rémületet és dühöt éreztem. Mintha az életem értelme veszett volna el. Mintha minden eddigi erőfeszitésem, odaadásom hullt volna a semmi bugyrába. Járkáltam a szobában, gyorsan megittam három vodkát. Az én lányom! Az én egyetlen, kicsi lányom egy ilyen filmben. Újra bekapcsoltam a készüléket. A kislányom arcán éppen végigcsorgott az ondó. És az a tekintet, amit már oly régen ismertem. Amikor egyszer Karácsonykor kicsomagolta a hajás babát, akkor nézett rám így, ilyen hálás kutyaszemekkel, meghatottan és ámulattal. Azt mondtuk neki, hogy nincs rá pénz, szegények vagyunk. Így is volt, kölcsön kellett kérni az ünnepekre. Azt mondtuk neki, ne is gondoljon arra a beszélő, óriás babára. És aztán ölelte a fa alatt, és nézett ránk. Mint ahogy most is néz, miközben szörnyű húsok táncolnak törékeny testének mindenfajta nyílásaiban. Nem gondolom, hogy megjátssza magát. Hogy csak színészkedik. Abban reménykedem, jó neki. Biztosan nem csinálná, ha valamiképpen nem lenne jó.

De bármit is gondoljak, nem állhatok elé, hogy kislányom, láttalak.

Hol láttál, apa?

Egy olyan filmben. Tudod, te.

Ismerem a lányom észjárását. Nyilván szaladna az anyjához, és hetet-havat összehordana, jaj, anya, te tudtad, hogy apa pornót néz? Ezzel intézne el, gyorsan és hatásosan. Mert akkor már csak védekezнем lehetne.

Különben nem akarom szembesíteni ilyesmivel. Ez az egész az ő dolga, felnőtt ember, szavaz, dolgozik, gondolom, még adót is fizet. Az ő élete az ő élete, nem az enyém. Ráadásul van arról némi ismeretem, hogy azok az emberek, akik a pornográfia iparában vállalnak szerepet, fokozottabb orvosi felügyeletben részesülnek. Csak rá kell nézni a szép, erős és izmos férfiakra. Vagy a gyönyörű, tökéletes nőkre, amilyen a lányom is. Akik ezekben a filmekben szerepelnek, biztosan egészségesebbek azoknál az embertársaiknál, akik nem pornóznak. Tovább élnek. Jobban vigyáznak az egészségükre, a higiéniára, diétáznak, rendszeresen méregtelenítenek. Hogyan is ne akarhatnám, hogy a lányom egészséges legyen, és sokáig éljen?!

Nem tudom, a feleségem néz-e pornót. Mi soha nem beszéltünk ilyesmiről. Nálunk ez nem volt szokás. A múltkor véletlenül egy ilyen adásra kapcsoltam, és megláttam arcán az elképedést. Vártam néhány pillanatot, majd tovább kapcsoltam, mintha mi sem történt volna. Lassan felém fordult, szóra nyílt a szája, úgy maradt. Éreztem, valami történt vele. Igen, aznap este hevesebb volt. Én meg azt próbáltam vele, amit a lányom azzal a brazillal. Igaz, a brazil előnyösebb testi adottságokkal bírt nálam, de azért reménykedtem, hogy nekem is sikerül a feleségemmel az, ami neki a lányommal. Nem sikerült. Úgyhogy a feleségemmel maradtunk a régi, bevált mozdulatoknál, amikben nincs mutatványoskodás, felesleges csillagszó-

rás, de megbízhatóak, kiszámíthatóak és különösebben figyelni sem kell már rájuk, mert már annyira velünk vannak. Mint amikor behunyt szemmel csinálnak egy rántottát. Közben ábrándozhat vagy mérlegelhet az ember. Nekem például gyakran eszembe jut közben a lányom.

Kisebb megrázkódtatás, nem tagadom, akkor ért, amikor legközelebb négerrel láttam. És nem is eggyel. Egyenesen kettővel, két hatalmas néger fiúval. Arra jutottam, ez talán túlzás. Már egy néger is sok, de kettő végképp az. Szerintem sárgákkal se kéne. Azok brutálisak, vadak, és egészen másfélék. Vagy itt vannak a zsidók, akik tulajdonképpen fölfejlesztették ezt az egészet. Különösebben nem érdekel, de azért utánanézttem, a hetvenes évek Amerikájának klasszikus miliójében zsidó volt a pornóipar kilencven százaléka, a szereplőgárda, a rendezők, a producerek. Ezt csinálták akkoriban a zsidók. Megfigyeltem, hogy mindig csinálnak valamit. Nyughatatlan társaság. Szerintem a lányomnak velük se kellene. Meg kellene válogatnia, pusztán az önbecsülése végett, hogy kivel. Arra pedig gondolni se mertem, hogy esetleg állattal is.

Hétvégén rendszeresen eljött hozzánk a lányunk, vidámságot varázsolt a házba. Újra az a gyermek lett, akiért az életem adtam volna, akibe szerelmes voltam, lényegében. Megágyaztunk neki a szobájában, bugyiban és fehér térdzokniban járkált, elővettem a régi mesekönyveit, néha meséltem is neki, a haját simogatva, ő meg lehúnyta a szemét, mondta velem a mondatokat, mert kívülről tudta őket, nem felejtette el a kis Hableányt, a gyufaárus kislányt, Csipkerózsikát. Éjszaka csipszet rágszált és kólát ivott, elfoglalta a számítógépet, telefonált a barátnőivel. A feleségem órákig fésülte a gyönyörű szőke haját. Ők meg úgy kuncogtak, mint amikor a lányomnak megjött a menstruációja. Megvolt még a poszter is az ajtóján, én ragasztottam föl, amikor tizenkét éves lett. Botticelli Vénuszára kísértetiesen hasonlított az én kislányom.

Kérdeztem, szereti-e a munkáját.

Ó hogyne, nagyon.

De a fizetésével elégedett-e?

Most kapott emelést, sőt némi jutalmat is, nagyon elégedett vele a főnöke.

Melyik főnöke.

Hogyhogy melyik, apa?! Tudnom kellene, hogy neki egy főnöke van, a Péter, az ő keze alá dolgozik, de képzeljem csak el úgy, hogy még a feleségének is ő veszi meg a születésnapi ajándékot. Péternek van két gyereke. Szokott rájuk vigyázni. A kis gézengúzokra. Szóval, hogy szitterkedik is.

Egyébként mi is a munkája, úgy értettem, konkrétan?

Nézett rám, kicsit elbillent a halántéka, szőke tincseivel játszott a fény.

Az ő munkája komplex, mondta, összehangolás, szervezés és hatékonyságnövelés egyszerre. Biztosan hallottam már olyasmiről, hogy csoportdinamika.

Mondtam, természetesen hallottam.

Akkor biztosan értem őt, és nevettem, a nyakamba csimpaszkodott.

Eltűnődtem. A múltkor egy olyan filmben láttam a lányomat, ahol sokan voltak, sok férfi, és sok nő, mindenféle helyzetekben. Talán közöttük volt ez a Péter is. Majd megnézem újra, és megpróbálom kitalálni, melyik lehet.

Kérdeztem aztán, vannak-e udvarlói. Nem nagyon látok legyeskedő férfiakat körülötte. Vagy csak nem beszél róla? Titkolózik?

Nevetett a gyémántos kis fogaival.

Ráér az ilyesmire, csillogott a szeme, nem szabad elkapkodnia. Élnie kell először. Kalandozni, szórakozni akar előbb. Aztán ha megnyugodott, és már nem forr úgy a vére, mert azért apácai életet nem él, nevetett, szóval akkor jöhet egy komoly kapcsolat. Szépen ismerjék ki egymást. Építsenek várat a bizalomból.

Aztán jöhet a házasság. És beszállhat az ablakon a gólya.

Hirtelen az jutott az eszembe, hogy lesz egy kisunokám, egy aranyzóke kis-lány, tiszta anyja, aki fölönő, és akkor ezt már nem gondoltam tovább.

Aztán máskor láttam azt is, hogy a lányom lányokkal is csinálja. A férfiak szeretik ezt. Különben az ilyesmi csak az első pillantásra lehet megnyugtató. A lányok között is akadnak nagyon vad, már-már elvetemült teremtések, akik sokkal kényesebb és fájdalmasabb dolgokat művelnek, mint a férfiak. Lassanként ráéreztem a lányom munkaritmusára. Hozzávetőleg havonta lépett a színre egy új filmmel, epizóddal, vagy jelenettel. Nyilván ez soknak számított. Erősen foglalkoztatták, azt hiszem, a csúcson volt. Legalábbis fölkapott volt. Többnyire főszerepet játszott. Néha megnéztem egy-két régebbi filmjét. Megfigyeltem, mit csinál másként, hogyan fejlődik. Igazából más emberek már nem is érdekeltek. Csak ő érdekelt, a lányom. Másokat legfeljebb azért néztem, hogy teljen az idő.

Hogy nem látnék-e valami különöset a lányunkon, kérdezte egy vasárnap a feleségem. A lányom már korán reggel elment, de a szombatot velünk töltötte. A ptytyös bögréjében az ágyba vittem neki a kakaót, ahogy gyerekkorában.

Nem igen értem, miről beszél, mondtam a feleségemnek, és arra gondoltam, jó lenne meginni egy vodkát.

Figyeljem csak meg, ő valami rosszat érez, mondta, majd azt kérdezte, miért iszom már délelőtt.

Különben nem ellenkeztem. Ha a feleségem rosszat sejtett, a történések általában őt igazolták. Hajszálpontos megérzései voltak. Meg hát persze ő egy anya volt. Én meg csak egy apa.

Amikor a következő hétvégén újra jött hozzánk a lányom, már én is erősen figyeltem. Szórakozottan kanalazta kedvencét, az aranyárga húslevest a csigatész-tákkal, és csak tómondatokban válaszolt.

Hogy van Péter, kérdeztem egyszerre.

Főlemelte a fejét, letette a kanalat. Nem szólt. Kiment, otthagyt bennünket.

Hogy miért zaklatom ilyesmivel, kérdezte a feleségem.

Nem zaklatom, ha nem tudná a feleségem, ez a Péter a főnöke.

Hogy ő ezt nagyon jól tudja, már beszélt is vele, így a feleségem.

Elcsodálkoztam. Mikor volt módja beszélni, kérdeztem, a lányom főnökével.

Néhány hónapja a lányunk elkésett, nem ment be a munkahelyére. Talán beteg lett, már nem emlékszik pontosan, mi volt az ok, mindenesetre akkor Péter, a főnöke felhívta őt, a feleségemet, és nagyon kedvesen, udvariasan érdeklődött felőle.

Mit mondott neki?

Hogy a lányunkban igazán megbízhat. Mindig is pontos, kötelességtudó ember volt. Így neveltük.

És Péter?

Péter megnyugodott, és néhány hét múlva újra fölhívta őt, a feleségemet, és nagyon kedvesen, udvariasan arról beszélt, hogy a lányunk milyen csodás munkakerő. Nélkülözhetetlen. Nem is tudja elképzelni nélküle a jövőt.

Tévedtünk. Mert nem volt az. Az én kislányom sem volt nélkülözhetetlen. Amikor legutoljára jött hozzánk, még sápadtabb volt, karikák feketélltek a szeme körül, és dohányzott. Sok cigarettát elszívott az erkélyen, kicsit emelt az állán, felfelé fújta a füstöt, mint aki az éghez beszél. Aztán azt mondta, hozott egy nehéz döntést. Hallgatott kicsit. Munkahelyet fog változtatni. Sok álmatlan éjszakájába került, arra jutott, meg kell tennie. Annyira elfáradt.

Olyan fáradt, mondta, hogy attól fél, egyszer nem ébred fel reggel.

Nem becsülik meg eléggé?, kérdeztem óvatosan.

Sőt, nagyon marasztalnák, mégis váltani akar. Nyilván tudom, az embernek időről időre új kihívásokat kell keresnie. Nála most jött el ez a pillanat.

Mit szól ehhez Péter?

Péternek nagyon rosszul esik a dolog, egészen megrendült. A lányom nem is akarja titkolni, veszekedett vele, kiabált, verte az asztalt, mintha ő, mondta magáról a lányom, Péter hitbizománya, tulajdona, vagy miafaszomja lenne.

Soha nem hallottam még csúnyán beszélni a lányomat. Legalábbis itthon. De megértettem, ez most valóban komplikált helyzet lehet.

Elmegy pihenni, és hogy most egy ideig ne keressük. Szüksége van a magányra.

Hogy nem költözne hozzánk egy kisidőre, kérdeztem szívdobogva.

Nézett, az aranyiszőke haját babrálta.

Értsem meg, ezt most nem lehet.

Ágyba kapná a reggelit. Mesélnék neki.

Folytak a könnyei, lecsöpögtek az álláról.

Nem, nem, nem lehet.

Hogy szóljak-e annak a Péternek?

Eltorzult az arca, mint akit villámcsapás ér.

Meg ne próbáljam! Ígérjem meg, hogy nem fogom azt az alakot keresni!

Elcsöndesedett, lehajtotta a fejét.

Lehet, suttogetta, hogy eltelik fél év, míg látjuk egymást. Egy év, még nem tudja. De majd telefonál. Mindig telefonál. Különben ne aggódjak, jók a referenciái, vannak külföldi ajánlatai is.

Esküdjön Istenre, hogy telefonál, mondtam.

Istenre esküszik, bölintott a lányom.

Emlékszik-e, hogy amikor még kislány volt, istennőmnek szólítottam.

Hogyne emlékezne.

Bólogattam, ennek örülök, ennek annyira örülök, és mit mondhattam volna többet. Arra gondoltam, jó lenne inni egy vodkát. Elővettem a poharakat, az üveget.

Aztán még azt mondtam, megértem őt, és az életébe nem szólhatok bele. A tanácsaimat pedig vagy meg fogadja, vagy nem. De mindenképpen beszélje meg az anyjával is a dolgot, úgy korrekt.

Koccintottunk. Átölelt.

És megbeszélte az anyjával is.

A feleségem este felém fordult az ágyban, beszélt velem a lányunk, mondta.

Hogy az jó, mondtam, mindent meg kell beszélni.

Ne higgyem, hogy terhes, szólt halkán a feleségem. Nem az.

Eszembe se jutott, mondtam.

Minden rendben van, mondta a feleségem, és lehunyta a szemét.

Minden rendben, gondoltam.

Azóta eltelt fél év, kicsit többet nézem a Botticelli-képet. A lányom rendszeresen hív bennünket, ahogy megfogadta. Általában a vasárnapi ebéd előtt csörög a telefon. Az ő tányérját is kitesszük az asztalra. A feleségem a húslevest meri bele, én a csigákat kanalazom át. És nézzük, hogy gőzölög, hogyan hűl ki. Amikor a lányom telefonál, a hangja nyugodt. Azt is mondhatnám, szenttelen. Mintha egy másik világból beszélne. Azt mondja, jól van. Nem mondhatja meg, hol van. Most még nem. De legyünk nyugodtak, remekül érzi magát. Sokat pihen. Úszik. Olvas. Végre van ideje könyvekre is. És mindig megkérdezi, mi hogyan vagyunk. A kislányom hangjából kiveszett a régi elevenség. Miután beszélünk, és átadom a feleségemnek a kagylót, iszom egy vodkát. Vagy kettőt. A feleségem már nem szól ezért.

Időről időre most is bekapcsolom a készüléket. Keresem a lányom új filmjét. Azért hátha. Csak a régi filmjei elérhetőek, de azokat már mind láttam. Kockáról kockára tudom őket. Más meg, mondom, nem nagyon érdekel.

Dünnögök magam elé, kislányom, apának nagyon hiányzol.

